

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Uzp 498/2012
08.02.2013. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Vere Pešić i Olge Đuričić, članova veća, sa savetnikom Gordanom Bogdanović, kao zapisničarem, odlučujući po zahtevu za preispitivanje sudske odluke – presude Upravnog suda 2 U 1623/12 od 26.09.2012. godine, koji je podneo BMA T. doo iz B., preko punomoćnika S.Đ., advokata iz B., uz učešće protivne stranke Komisije za zaštitu konkurencije Republike Srbije, u predmetu zaštite konkurencije, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 08.02.2013. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev se ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Upravnog suda 2 U 1623/12 od 26.09.2012. godine odbijena je tužba podnosioca zahteva protiv rešenja Komisije za zaštitu konkurencije Republike Srbije broj 4/0-02-762/11-23 od 15.12.2011. godine, kojim se u stavu 1 utvrđuje da je odredba člana 4. ugovora zaključenog između K.F.S., B. i P. BMA T. doo iz B., dana 25.08.2006. godine u Beogradu, zabranjeni sporazum koji za cilj i posledicu ima bitno sprečavanje i narušavanje konkurencije na tržištu prodaje zaštitne borilačke opreme – rukavica i štitnika za potkolenice i ris stopala, koja nose oznaku WKF A. na teritoriji Republike Srbije. U stavu 2 dispozitiva osporenog rešenja određeno je da je ništav zabranjeni sporazum iz stava 1 dispozitiva, u stavu 3 dispozitiva istog rešenja zabranjuje se K.F.S. i P. BMA T. doo iz B. svako buduće postupanje kojim bi mogli narušiti konkurenciju na način opisan u stavu 1 dispozitiva. Stavom 4 dispozitiva osporenog rešenja nalaže se K.F.S. da na svojoj internet strani objavi da takmičari u borbama na takmičenjima koja organizuje K.F.S. i koja se nalazi na njenom kalendaru takmičenja mogu koristiti bilo koju marku zaštitne opreme – rukavica i štitnika za potkolenice i ris stopala koja nose oznaku WKF A. U stavu 5 je naloženo K.F.S. da dokaz o izvršenju naloga iz stava 4 dostavi Komisiji za zaštitu konkurencije u roku od 15 dana od dana prijema rešenja, a u stavu 6 se utvrđuje da je K.F.S. ispunila nalog iz stava 4 dispozitiva rešenja, uz naznaku u stavu 7 da se ovo rešenje objavljuje u "Službenom glasniku RS".

U zahtevu za preispitivanje sudske odluke, podnetom na osnovu člana 49. stav 2. tačka 3. Zakona o upravnim sporovima zbog bitne povrede postupka i pogrešne primene materijalnog prava, podnosilac ističe da je Upravni sud doneo pobijanu presudu a da činjenice na kojima zasniva odluku ne proizlaze iz izvedenih dokaza i opšte poznatih činjenica, pa je za dokazivanje činjenica trebalo shodno primeniti odredbe o dokazivanju iz članova 228-284 Zakona o parničnom postupku. Navodi da je Komisija za zaštitu konkurencije u osporenom rešenju poistovetila termine takmičar i potrošač i da se sporna odredba ugovora odnosi na takmičare, a ne na potrošače, koji nisu uvek takmičari. Naglašava da se ne može odrediti da li sporna odredba ima uticaja na potrošača ako se prethodno ne utvrdi koliki uticaj ima na takmičare, a zatim kroz učešće takmičara u okviru broja potrošača koliki je uticaj na tržište i konkurenciju proizvođača sportske opreme. Ne osporava činjenicu da je cilj spornog ugovora pospešivanje prodaje opreme marke A., ali smatra da to nije u suprotnosti sa ravnopravnim učešćem na tržištu, jer svaki ozbiljniji klub u bilo kom sportu u Republici Srbiji ima ovakve odredbe u ugovoru sa sponzorima. Dalje, ističe nepravilnosti u vezi sa otkazivanjem usmene rasprave na dan 20.10.2011. godine pred Komisijom za zaštitu konkurencije, koja je raspravu otkazala bez obrazloženja dva sata pre početka, obaveštavanjem punomoćnika podnosioca preko telefona. Sledeća rasprava je zakazana za 07.11.2011. godine i punomoćnik podnosioca je pismenim podneskom molio odlaganje iste zbog obaveza u Prvom osnovnom sudu u Beogradu, međutim, Komisija nije prihvatila odlaganje, pa je podnosilac nemogućnošću prisustvovanja raspravi doveden u neravnopravan položaj, čime su grubo povređena njegova procesna prava. Takođe, ističe da je tuženi povredio član 66. Zakona o zaštiti konkurencije jer nije doneo rešenje u prekluzivnom roku od četiri meseca po prijemu zahteva, pa se propuštanje roka mora tumačiti kao odbijanje zahteva. Predlaže da Vrhovni kasacioni sud uvaži zahtev, preinači pobijanu presudu, poništi osporeno rešenje i odbije zahtev I. doo I. za utvrđivanje da je sporni ugovor zabranjeni sporazum.

U odgovoru na zahtev protivna stranka ističe da su navodi zahteva već isticali u tužbi i da ih je Upravni sud pravilno ocenio u pobijanoj presudi, pa predlaže da sud zahtev odbije kao neosnovan.

Postupajući po podnetom zahtevu i ispitujući pobijanu presudu u granicama zahteva, u smislu člana 54. Zakona o

upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" broj 111/09), Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev je neosnovan.

Prema obrazloženju pobijane presude, doneta je odluka kao u dispozitivu iste jer je Upravni sud našao da je, sa razloga datih u obrazloženju, pravilno Komisija za zaštitu konkurencije utvrdila da se članom 4. ugovora zaključenog između K.F.S. i P. BMA T. doo bitno sprečava i narušava konkurencija na tržištu prodaje zaštitne borilačke opreme koja nosi oznaku WKF A. na teritoriji Republike Srbije, pa je taj zabranjeni sporazum oglasila ništavim i odredila meru za otklanjanje štetnih posledica zabranjenog sporazuma.

Ocenjujući zakonitost pobijane presude Vrhovni kasacioni sud nalazi da je presuda doneta bez povreda pravila postupka i uz pravilnu primenu materijalnog prava na činjenično stanje utvrđeno na usmenoj javnoj raspravi održanoj dana 12.07.2012. godine pred Upravnim sudom, uz učešće tužioca, tuženog i zainteresovanog lica. Pobijanom presudom ocenjena su sva pitanja i okolnosti koje su mogle biti od uticaja na zakonitost osporenog rešenja i za tu ocenu su dati dovoljni i jasni razlozi koje u svemu prihvata i ovaj sud.

Vrhovni kasacioni sud je cenio navode zahteva da je Upravni sud pri utvrđivanju činjeničnog stanja trebalo shodno da primeni odredbe članova 228-284 Zakona o parničnom postupku, pa je našao da su neosnovani, jer je shodna primena pravila parničnog postupka propisana članom 74. Zakona o upravnim sporovima predviđena samo za rešavanje pitanja postupka koja nisu uređena navedenim zakonom. Kako je odredbama članova 33-39, sadržanim u poglavlju VII Zakona o upravnim sporovima, propisan postupak utvrđivanja činjenica, koji je Upravni sud primenio održavanjem usmene javne rasprave na kojoj je utvrdio sve relevantne činjenice neophodne za donošenje zakonite odluke, neosnovano se podnosilac poziva na primenu Zakona o parničnom postupku. I po oceni ovog suda, pravilno je Upravni sud našao da član 4. predmetnog ugovora onemogućava pristup novih konkurenata na tržište, pa se ne može govoriti o stepenu pogodnosti za potrošače, koji nemaju mogućnost izbora između pet marki zaštitne opreme koji nose oznaku WKF A., iz čega proizlazi da u odsustvu konkurencije potrošač plaća za proizvod više nego što je potrebno i najčešće ne dobije kvalitet koji bi želeo.

Cenjeni su i navodi zahteva da su podnosiocu grubo povređena procesna prava jer mu je onemogućeno da prisustvuje raspravi održanoj dana 07.11.2011. godine pred tuženim organom, pa je Vrhovni kasacioni sud našao da su neosnovani. Ovo stoga što iz spisa proizlazi da su podnosilac i njegov punomoćnik uredno pozvani na raspravu, što se u zahtevu i ne osporava, ali da se nisu odazvali pozivu, jer je punomoćnik podneskom od 24.10.2011. godine, kojim se izjasnio o predmetu, obavestio Komisiju za zaštitu konkurencije o sprečenosti da prisustvuje raspravi zbog ranije zakazanih suđenja na taj dan, sa predlogom da se rasprava odloži. Budući da je poziv za raspravu za 07.11.2011. godine uručen i podnosiocu zahteva i punomoćniku dana 24.10.2011. godine, osnovan je stav Upravnog suda da je navedena Komisija pravilno utvrdila da su ispunjeni uslovi za održavanje usmene rasprave u odsustvu uredno pozvanih lica, kojima je ostavljeno dovoljno vremena da se pripreme za raspravu, a punomoćniku da obezbedi zamenu, koja je kao dozvoljena mogućnost propisana članom 22. stav 1. Zakona o advokaturi.

Vrhovni kasacioni sud je cenio navode zahteva da je osporeno rešenje doneto po proteku prekluzivnog roka od četiri meseca propisanog članom 66. Zakona o zaštiti konkurencije i da se mora tumačiti kao da je zahtev odbijen, pa je našao da su neosnovani. Ovo stoga što se navedeni rok ne primenjuje kao prekluzivan s obzirom da Zakon o zaštiti konkurencije ne sadrži izričitu odredbu po kojoj bi se smatralo da je zahtev za pokretanje postupka odbijen ako se o zahtevu ne odluči u zakonom propisanom roku.

Cenjeni su i navodi zahteva da je Komisija za zaštitu konkurencije poistovetila termine takmičar i potrošač i da se sporna odredba odnosi samo na takmičare, te je trebalo odrediti koliki uticaj ima ta odredba na tržište i konkurenciju kroz učešće takmičara u okviru broja potrošača, pa je Vrhovni kasacioni sud našao da su ti navodi bez uticaja na drugačije odlučivanje u ovoj upravnoj stvari. Ovo sa razloga što je u sprovedenom upravnom postupku i na održanoj usmenoj javnoj raspravi pred Upravnim sudom nesumnjivo utvrđeno da je odredba člana 4. ugovora zaključenog između K.F.S. i BMA T. doo zabranjeni sporazum koji za cilj i posledicu ima bitno sprečavanje i narušavanje konkurencije na tržištu prodaje zaštitne borilačke opreme – rukavica i štitnika za potkolenice i ris stopala, koja nose oznaku WKF A. na teritoriji Republike Srbije, u smislu člana 7. st. 1. i 2. tačka 2) Zakona o zaštiti konkurencije.

Nalazeći da su i ostali navodi iz zahteva bez uticaja na drugačije odlučivanje o zakonitosti pobijane presude, koja je doneta bez povrede pravila postupka i uz pravilnu primenu materijalnog prava, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 55. stav 1. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu ove presude. **PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU**

dana 08.02.2013. godine, Uzp 498/2012

Zapisničar,

Gordana Bogdanović,s.r.

Predsednik veća - sudija,

Snežana Živković,s.r.